

Million og ikke til saa meget som i Finanssaarene 1915—16 og 1916—17, og jeg mener, at dette vil holde Stik. Hvis det ikke var saa letsindigt at sige det, vilde jeg udtale, at jeg vilde slaa til Væds med det ærede Medlem om, at vi nok i 1917—18 fik $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ind af Kassebeholdningen og endda efter al menneskelig Rimelighed mere endnu.

Endelig nævnede det ærede Medlem Merindtægtsskatten, som jeg havde anslaaet — den findes ikke paa Finansloven — til at kunne give 50 Mill. Kr. den 1. December 1917, og sagde, at det var ikke sikkert, at dette Beløb vilde indkomme, idet han gjorde opmærksom paa, at vi ikke kunde vide, om ikke selve det, at der er indbetalt en Merindtægtsskat i Aar, sammen med andre Forhold, kunde gøre sig gældende til en Formindskelse af dette Tal. Det ærede Medlem udtalte, foruden hvad jeg før nævnede, at man kunde forøge denne Merindtægtsskat med en Skat paa saadanne Formuer og Indtægter, som ikke berøres af den. Jeg har allerede tidligere erklæret mig enig med det ærede Medlem deri, og jeg kan ogsaa gøre det nu. Det forekommer mig naturligt, at man tager under Overvejelse, om der ikke kan faas en Indtægt for Statskassen efter en saadan overordentlig Beskatning, men jeg vil ogsaa sige, at man dog ikke i alt for høj Grad skal basere Statens Indtægt i Øjeblikket paa Formue- og Indkomstskat i det hele. Thi det er ikke saa lidt, hvad der allerede i disse Aar betales paa dette Omraade. Efter hvad der er oplyst, anslaar jeg den skattepligtige Indkomst i Øjeblikket til omtrent 1,250 Mill. Kr. Deraf tager Staten i dette Øjeblik i Skat de 100 Millioner og Kommunen omtrent de 50 Mill. Kr. Det vil sige, at man i Øjeblikket gennemsnitlig betaler 12 pCt. af det nævnte Beløb. Nu kan man sige, at 12 pCt. var endda ikke saa meget, men det er ikke saadan fordelt, at ikke de, der er nogenlunde velstillede, betaler langt mere end 12 pCt. — og dette er dog ikke saa lidt — af deres Indtægt, men det har jeg i og for sig ikke noget imod. Jeg kan ogsaa tænke mig, at man kan være nødt til at gaa højere, men der er en Fare derved, som jeg ikke kan undlade at gøre opmærksom paa, og det er, at jo højere man gør Indkomstskat og Formueskat, der til en vis Grad ikke er andet end en Indkomstskat, desmere fristede bliver Skatteyderne til at unddrage sig den.

Faren ved en høj Indkomst- og Formueskat — og den er der vel i alle Lande

— er den uhyre Fristelse for Skatteyderne til at forsøge at komme bort fra den, og at de — jeg mener det fuldkommen alvorligt — kan blive uklare over Forholdet mellem deres Indtægt og Formue og Skatten. Det har Finansministeriet talrige, ja Hundreder af Eksempler paa og Landsoverskatteraadet maaske i en vis Forstand endnu flere. Jeg vil gerne anføre nogle Eksempler paa, hvad der i Øjeblikket sker i den Retning. Jeg vil meget bestemt hævde, at jeg ikke paa nogen Maade vil angribe disse Skatteyderes Forhold eller rettere deres Karakter ved, hvad jeg nævner; jeg skal heller ikke nævne Navne, og jeg skal til en vis Grad ogsaa omstille Tallene, saa at man ikke kan udfinde, hvem der er Tale om. Jeg vil da anføre, at en meget stor Købmand har stiftet et Aktieselskab, hvori han ejer omtrent alle Aktierne, altsaa alle med Undtagelse af dem, som Familie og Venner maaske ejer. Dette Aktieselskab havde angivelig en Indtægt af 150,000 Kr., altsaa en meget betydelig Indtægt; alligevel kunde man have den Formening, at der var kommet mere ud af den Forretning end dette, og det viste sig ved Undersøgelsen, at Købmanden har beregnet sig selv som Betaling for Forretningens Ledelse i Løn og Tantieme 350,000 Kr. Aktieselskabet havde givet $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men deraf var der beregnet 350,000 Kr. til Bestyreren som hans Løn. Det kan godt være, at det i og for sig er rigtigt, at Manden faar disse Penge, fordi han bestyrede denne Forretning godt og alene, og han betaler jo ogsaa Skat — og det en meget betydelig Skat — af dette Beløb, naar det bliver hans personlige Indtægt, men med Hensyn til Aktieselskabets Beskatning bliver det urimeligt, at man kun faar Skat af 150,000 Kr., medens de 350,000 Kr. gaar til selve Driften.

Jeg skal anføre endnu et Eksempel paa, hvor vanskeligt man kan være stillet overfor Skatteyderne, naar det drejer sig om at finde den rette Indtægt. En Mand, jeg skal ikke betegne ham videre, var af den første skattelignende Myndighed sat til en Indtægt af 250,000 Kr. og en Formue af 800,000 Kr. Den næste skattelignende Myndighed, som fik med Sagen at gøre, kom til det Resultat, at det vist var for lidt og satte Manden til en Indtægt af 400,000 Kr. og en Formue af 1 Mill. Kr. Saa sker der noget — jeg skal ikke gaa ind paa, hvad det var, fordi jeg ikke ønsker at give Oplysninger om, hvem Manden kan være —, hvorved man kommer til at undersøge Mandens Regnskabs-